

ho jelena. Musel se ztratit, když jsme narazili tam na to druhé místo – tím myslím Anglii.“

Edmund hvízdal. To byla skutečně nenahraditelná ztráta. Roh byl totiž kouzelný a když jste na něj zatroubili, vždycky se objevila nějaká pomoc, ať jste byli kdekoli.

„Zrovna něco takového by se na tomhle místě mohlo hodit,“ podotkl Edmund.

„No nic,“ řekla Zuzana. „Pořád ještě mám luk.“ A vzala ho do ruky.

„Nebude tětíva zpuchřelá?“ ptal se Petr.

V ovzduší pokladnice bylo snad nějaké kouzlo nebo něco podobného – luk byl dosud v pořádku. Střílet lukem a plavat uměla Zuzana výborně. Nejdřív luk ohnula a pak brnkla o tětívu. Zadrnčela a ozvěna rozechvěla celou místnost. Ten jediný zvuk vrátil dětem staré časy víc než cokoli jiného předtím. Všechny bitvy, lovy a hostiny se jim vybavily, jako by to bylo včera.

Zuzana – královna Zuzana – pak luk povolila a zavěsila toulec k pasu.

Poslední sňal ze zdi svůj dar Petr – štít s velkým červeným lvem a královský meč. Foukl na ně a poklepal jimi o zem, aby je zbavil prachu. Zavěsil si štít na paži a meč si zavěsil k pasu. Zpočátku měl strach, zda nezrezivěl a nezadrhl se v pochvě. Ale

